

opusdei.org

Prelato laiškas (2009 m. vasaris)

Mažos ir didelės nesėkmės, smulkūs kasdieniai nemalonumai yra progos pažvelgti į Kristų ant Kryžiaus. Iš šio atsidavimo kilusios viltys ir meilė yra šio mėnesio Opus Dei Prelato laiško tema.

2009-02-25

Mylimiausieji: tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

Malda yra ir visada bus svarbiausias ginklas dieviškajai krikščionių

vienybės dovanai iškovoti. Ja naudotis ypač stengėmės pastarosiomis savaitėmis, maldos už krikščionių vienybę aštuondienį, kuris šiais metais – skirtais šv. Pauliui – buvo ypač aktualus. Be to, mes, Opus Dei nariai, kaip patardavo šv. Chosemarija, kiekvieną dieną meldžiamės *pro unitate apostolatus* (už apaštalavimo vienybę), prašydami Dievą, kad tie, kurie taria Jėzaus Kristaus vardą ir Jį pripažįsta kaip Viešpatį, kuo anksčiau susiburtų į vieną vienintelę kaimenę, ganomą vieno ganytojo [1].

Noriu jums priminti, kad kartu su malda visa apaštališkoji veikla – todėl ir darbas, skatinantis krikščionių vienybę – turi būti lydimi džiaugsmingos ir dosnios atgailos, kuri mus artimai suvienytą su Jėzumi Kristumi. Nepamirškime, kad ant Kryžiaus mūsų Viešpats atpirko mūsų kaltes ir atvėrė kelią su Juo susitapatinti.

Mūsų Tėvas vis kartodavo, kad apsimarinimas yra „**pojūčių malda**“ [2]. Turime mylėti Kristų ant Kryžiaus ir su Juo dalintis savo mažomis ir didelėmis nesėkmėmis – kaip ir kiekvieno asmeniniu savanorišku atgailavimu, laimingi, jog galime prisidėti prie Mistinio Kūno augimo, kaip moko Apaštalas: „Dabar aš džiaugiuosi savo kentėjimais už jus ir savo kūne papildau, ko dar trūksta Kristaus vargams dėl Jo kūno – Bažnyčios“ [3].

Daug kur nesuprantama apsivalymo ir prisidėjimo prie atpirkimo, kurie išreikšti prisiimtu ir vienybėje su Jėzumi Kristumi paaukotu skausmu, vertė. Labai aktualus yra šv. Chosemarijos pastebėjimas apie vieną iš *Via Crucis* stotelių: „**Dažnai mūsų aplinkoje juntama savotiška Kryžiaus baimė, mūsų Viešpaties Kryžiaus baimė. Juk žmonės pradėjo vadinti kryžiumi visus per gyvenimą patiriamus nemalonius**

dalykus ir nemoka jų priimti kaip Dievo vaikai, pasižiūrėti į juos iš antgamtinės perspektyvos. Jie taip bijo, kad netgi šalina mūsų senolių statytus pakelės kryžius!.. Per Kristaus Kančią Kryžius nustojo buvęs pasmerkimo simboliu - jis tapo pergalės vėliava. Kryžius yra Išganytojo ženklas: in quo est salus, vita et resurrectio nostra - Jame mūsų išganymas, mūsų gyvenimas ir mūsų prisikėlimas.
“ [4].

Kviečiu įsigilinti į šiuos žodžius, ypač ateinančiomis savaitėmis, kuriomis ruošiamės švęsti vasario 14 d. – Opus Dei padėkos dieną dviejų sutapusių įkūrimo dienų proga, taip pat paskutinę mėnesio savaitę – Gavėnią. Užsimindamas apie dviejų įkūrimų akimirkas – pradėtą apaštališkąją Opus Dei moterų veiklą 1930 m. ir Šventojo Kryžiaus Kunigų draugijos įkūrimą 1943 m., mūsų Tėvas būdavo kupinas dėkingumo Dievui. Faktą,

kad šie du istoriniai Opus Dei įvykiai sutapo tą pačią dieną, nors ir skirtingais metais, šv. Chosemarija laikė ypatingu dieviškos Apvaizdos ženklu.

Viena vertus, šis sutapimas jam buvo esminės skirtingų Dievo tautos narių, sudarančių Opus Dei, vienybės išraiška. O kartu šv. Chosemarija gerai suvokė, kad Kristus ant Kryžiaus turi lydėti kiekvieną Opus Dei narių darbą. 1931 m. rugpjūtį Viešpats jam davė suprasti, kad trokšta, jog Dievo vyrai ir moterys Kryžių pastatytų ant visų žmogiškų darbų viršūnės, dirbdami šventą ir šventinamąjį darbą. Šis dieviškas troškimas pasitvirtino 1943 m. vasario 14 d., kai – kaip teigė mūsų Įkūrėjas – „**Viešpats panorą savo Darbą karūnuoti Šventuoju Kryžiumi**“.

Glaudus teologinis, dvasinis ir apaštališkasis pasauliečių bei

dvasininkų ryšys, nuo pat įkūrimo pradžios būdingas Opus Dei, įgavo juridinį pagrindą: Romos Popiežiaus Jono Pauliaus II buvo paskelbtas asmenine prelatūra. Dėkokime Švenčiausiajai Trejybei, kad taip veiksmingai gyvuoja šis glaudus dvasininkų ir pasauliečių bendradarbiavimas Bažnyčios misijoje *pro mundi vita* [5], už pasaulio gyvybę.

Viena proga kalbėdamas apie šiuos jubiliejus, šv. Chosemarija sakė:
„Maniau, kad Opus Dei sudaro vien vyrai. Nesakau, kad nemyliu moterų – labai myliu Dievo Motiną; myliu savo motiną ir visų jūsų motinas; myliu visas savo dukras, kurios yra Dievo palaiminimas pasauliui, bet iki 1930 m. vasario 14 d. aš nieko nežinojau ar jums yra vieta Opus Dei, nors mano širdyje ir kirbėjo troškimas iki galo vykdyti Dievo Valią. Ir kai tądien baigiau laikyti

šventąsias Mišias, jau žinojau, kad Viešpats nori moterų skyriaus. Paskui, 1943 m. vasario 14 d., panoro Kryžiumi karūnuoti savo namus: Šventojo Kryžiaus kunigų draugiją“ [6].

Kreipdamasis būtent į Opus Dei moteris, pridūrė: „*Mano dukros, turite kunigišką sielą, kartoju jums su šventuoju Petru: vos autem genus electum, regale sacerdotium, gens sancta, populus asquisitionis (1 Pt 2, 9). Jūs esate išrinktoji giminė, karališkoji kunigystė, šventoji tauta... Ir be to, jums suteikta ypatinga garbė, nes Dievas savo Motina išsirinko moterį: amžinąją Mergele, mūsų Šventąją Motiną Mariją, kuri liko stovėti prie Kryžiaus, kupina stiprybės ir meilės. Iš Jos mokotės tapti Atpirkimo pagalbininkėmis (...). Trokšdamos garbinti Dievą, pasitaisyti, dėkoti, melsti, jūs papildote, kaip teigia šventasis*

Paulius, Kristaus Kančią: et adimpleo ea quae desunt passionum Christi in carne mea pro corpore eius, quod est Ecclesia (Kol 1, 24). Ir Viešpats, kuris – prisiminkime paliginimą – yra dieviškasis sėjėjas, jus ima savo kraujuojančiomis rankomis it dvi saujas kviečių, suspaudžia ir sėja po visą žemę. Esate Viešpaties palaima. Esate Viešpaties vaisingumas ir su Jo pagalba viską galite“ [7].

Kunigiškoji dvasia yra būdinga visiems krikščionims; mums ji suteikiama per Krikštą ir Sutvirtinimą. Dievas trokšta, kad ji visada būtų visų puoselėjama, lygiai kaip žmogaus siela kiekvieną akimirką siunčia impulsus visam kūnui. Puoselėkime šią kunigiškąją dvasią, kuri turi būti kaip širdies plakimas: dvasinis postūmis, vedantis į sąjungą su nukryžiuotu ir prisikėlusiu Jėzumi, ir troškimas

amžiams tapti Jo įrankiais sieloms
gelbėti. Kokią įtaką tavo kasdieniam
darbui, brolybei ir apaštališkajai
veiklai daro Šventoji Altoriaus Auka?
Ar kasdien auga tavo meilė
Viešpaties Kančiai? Ar sieloje
puoselėji poreikį atgailauti?

Mano dukros ir sūnūs, kaip tik ši
mėnesį mūsų Tėvas, dalindamas
vienuolėms šventąją Komuniją Šv.
Izabelės bažnyčioje, galingo meilės
proveržio pastūmėtas, tarė: „**Aš Tave
myliu labiau už jas**“ ir išgirdo
primygtiną Dievo priekaištą: „**Meilę
parodysi darbais, o ne gerais
norais**“ [8]. Prašymas neapleisti
maldos ir atgailos, kurių stygius jau
buvo apėmęs jo sielą.

Kryžiaus mylėtojo, su užsidegimu
trokštančio išgelbėti pasaulį Šventojo
Pauliaus patirtį turi perimti visi
krikščionys. Tą šiais metais, skirtais
Apaštalui, dažnai priminė Popiežius
Benediktas XVI. „Šventajam Pauliui, –

sakė jis viename kreipimesi, – *Kryžius turi esminę reikšmę žmonijos istorijoje; jis yra jo teologijos pamatas, nes Kryžius reiškia išsigelbėjimą kaip malonę, duotą visiems. Kryžius virsta esmine ir pagrindine Apaštalo mokymo tema“ [9].*

Šventasis Paulius nė akimirkos nesiliovė skelbęs Kryžiaus būtinybės, net ir miestuose, pavyzdžiui, Korinte, kuriame vyravo ryškus hedonizmas. Nepraleiskime pro akis šio konkretaus elgesio pavyzdžio, kuriuo visi turėtume sekti, ypač šiais laikais. „Žodis apie Kryžių tiems, kurie eina į pražūtį, – atvirai skelbė Apaštalas, – yra kvailystė, o mums, einantiems į išganymą, jis yra Dievo galybė (...). Kadangi pasaulis išmintimi nepažino Dievo pagal Jo išmintį, tai Dievas panorėjo skelbimo kvailumu išgelbėti tuos, kurie tiki. Žydai reikalauja ženklų, graikai ieško išminties, o mes skelbiame Kristų nukryžiuotąjį, kuris

žydams yra *papiktinimas*, o pagonims – *kvailystė*“ [10].

Šiandien kaip visada būtina raginti sielas įsiklausyti į šias tiesas, paskelbtas paprasta, o kartu optimistine, įkvepiančia ir viltį žadinančia kalba. „*Apaštalas nori priminti ne tik Korintiečiams ar Galatams, bet ir mums visiems, kad Prisikėlęs Kristus visada bus Tas, kuris buvo nukryžiuotas. Kryžiaus „papiktinimas“ ir „kvailystė“ kyla iš fakto, kad ten, kur, atrodo, yra vien žlugimas, skausmas, pralaimėjimas, iš tikrųjų yra begalinė Dievo Meilė, nes Kryžius yra meilės išraiška, o meilė yra tikroji galia, kurią atskleidžia būtent ta, kaip atrodytų, silpnybė*“ [11].

Meilė Kristui suteikia Sauliui neregėtų jėgų visam pasauliui skleisti krikščionišką žinią. „*Daugelis šventąjį Paulių vaizduoja kaip kovingą vyrą, mokantį apsiginti*

kalavijo aštrumo žodžiu. Iš tiesų jo apaštališkame kelyje susidūrimų netrūko. Jis neieškojo paviršutinės darnos (...). Jam tiesa buvo pernelyg svarbi, kad ją būtų paaukojęs dėl lengvos sėkmės. Jam tiesa, kurią patyrė susitikęs su prisikėlusiu Kristumi, buvo verta kovos, persekiojimų ir kančių. Bet labiausiai jį skatino veikti faktas, kad jį mylėjo Jėzus Kristus, ir troškimas tą meilę perduoti kitiems. Šventasis Paulius mokėjo mylėti, tuo galima paaiškinti visus jo darbus ir kančias. Tik taip galima suprasti pagrindines jo mokymo tiesas“ [12].

Šiomis eilutėmis puikiai atskleidžiama kunigiškos, apaštališkos sielos paskata, kurią visi turime puoselėti. Jos atkartoja kitus Apaštalo žodžius: caritas Christi urget nos [13], „Kristaus meilė valdo mus“. Ir dar vienus: „Jei skelbiu Evangeliją, neturiu pagrindo girtis, nes tai mano būtina pareiga, ir vargas

man, jei Evangelijos
neskelbčiau!“ [14]. Karštas troškimas
likti ištikimam Kristaus priesakams –
tiems patiems, kuriuos gavome visi
krikščionys – pastūmėjo Paulių
nenuilstamai keliauti, skelbti Jėzų,
nepaisant visų bėdų ir aukų, kurias
atlikdamas šią misiją jis turėjo
patirti. Tas pats troškimas įkvėpė ir
pirmuosius krikščionis. „**Ten eina
visi**, – sakė šv. Chosemarija stipraus
religinio persekiojimo metu, – **savo
tyrumu išvalyti nešvaraus ir
pažaliavusio pagoniškojo pasaulio
tvenkinio (...). Romėnų visuomenė
nustebusi mato, kaip jauni vyrai,
tvirti kūnu ir siela, virsta naujojo
tikėjimo apaštalais; jie
neatsiskyrė nuo pasaulio ir niekuo
neišsiskyrė iš kitų, galbūt tik ta
ryškia šviesa, degančia jų
krūtinėse. Mato ir kaip skaisčios
mergelės, kilusios iš Romos
imperijos patricijų šeimų ir iš
plebėjų, savo nekaltumą
vainikuoja atgaila. Ir ima justi**

***atkaklaus, nuolatinio
apaštalavimo, trykštančio
dosnumu ir auka, vaisius; švenčių
bruzdesyje, amfiteatruose ir
gigantiškose puotose vis labiau
girdėti Kristaus balsas“ [15].***

Taip, mano dukros ir sūnūs: tik
Jėzuje Kristuje atrasime savo
tarnystės sieloms prasmę.
Trokštame, kad ši tarnystė diena iš
dienos vis labiau augtų ir gilėtų. Jei
be galo stipriai jį pamilsime, kaip
šventasis Paulius, mūsų
apaštalavimui nesutrukdys jokia
kliūtis, joks sunkumas, nei išorinis,
nei vidinis. Apmąstykime dar vienus
šv. Chosemarijos žodžius, kuris
sekdamas Apaštalo pėdomis, savęs
klausdavo: „***Iš kur šventasis
Paulius semdavosi tiek jėgų? Omnia
possum in eo que me confortat! (Fil 4,
13), aš viską galiu, nes tik Dievas
man suteikia tokį tikėjimą, viltį ir
dosnumą. Man labai sunku tikėti,
kad apaštalavimas, kuris***

***neparemtas ir tvirtai nepagrįstas
nuolatinio ryšio su Viešpačiu, gali
būti antgamtiškai veiksmingas.
Taip, darbe, namuose, gatvėje, kur
kasdien iškyla sunkumai, vieni
didesni už kitus. Ten, tik ten, bet su
širdimi, iškelta į Dievą. Tuomet
mūsų žodžiai ir darbai – netgi
mūsų trūkumai! – skleis tą bonus
odor Christi(2 Kor 2, 15), malonų
Kristaus kvapą, kurį kiti būtinai
pastebės: štai bent
krikščionis“ [16].***

Už kelių dienų, vasario 19 d., tėvas
Alvaro švęsdavo savo vardadienį.
Sekime ir šio Dievo tarno pavyzdžiu,
kurio širdyje taip giliai buvo
įsišaknijęs troškimas gelbėti sielas.
Melskimės, kad sklandžiai vyktų jo
kanonizacijos bylos eiga.
Nesikišdami į Bažnyčios sprendimą,
neabejojame, kad jo dorybių
herojiškumo pripažinimas taps dar
viena paskata daugeliui žmonių, kad
šie „visas savo gyvenimo akimirkas ir

*aplinkybes paverstų proga mylėti
Jėzaus Kristaus Karalystę ir jai
tarnauti“ [17].*

Taip pat 21 d. su džiaugsmu
išventinsiu du jūsų brolius
asocijuotuosius . Širdyje jaučiu
stiprų šv. Chosemarijos troškimą
skaitytis su savo vaikų asocijuotųjų
tarnyste: gyvendamas žemėje, jis
nesulaukė šio troškimo išsipildymo,
bet jo malda ir atgaila pasiekė Dangų;
įsisąmoninkite, kad esate – ir visi
esame – šios maldos, besitęsiančios
Danguje, ir tos dosnios bei džiugios
dar jo gyvo žemėje atliktos atgailos
vaisiai.

Vakar mane asmeninės audiencijos
priėmė šventasis Tėvas Benediktas
XVI. Nesusilaikiau laiške nepridėjęs
šių eilučių, norėdamas dar kartą jus
paraginti dėkoti už Jo didžią meilę ir
dėmesį, už tėvišką Palaiminimą
visiems Prelatūros žmonėms ir
apaštališkiems darbams. Uoliai

melskimēs už Jį, už Jo darbą ir
intencijas.

Su meile jus laimina

Jūsų Tėvas

+Javier

Roma, 2009 m. vasario 1 d.

[1] Plg. Jn 10, 16.

[2] Šv. Chosemarija, *Es Cristo que
pasa*, nr. 9.

[3] Kol 1, 24.

[4] Šv. Chosemarija, *Via Crucis*, II
stotis, 5 punktas.

[5] Jn 6, 51.

[6] Šv. Chosemarija, *Mokymų užrašai*,
1974/07/11.

[7] Ten pat.

[8] Plg. Šv. Chosemarija, *Camino*, nr. 933.

[9] Benediktas XVI, Kreipimasis į tikinčiuosius, 2008/10/29.

[10] 1 Kor 1, 18-23.

[11] Benediktas XVI, Kreipimasis į tikinčiuosius, 2008/10/29.

[12] Benediktas XVI, Šventojo Pauliaus metų paskelbimo homilija, 2008/06/28.

[13] 2 Kor 5, 14.

[14] 1 Kor 9, 16.

[15] Šv. Chosemarija, *Mokymų užrašai*, 1937/07/26.

[16] Šv. Chosemarija, *Amigos de Dios*, nr. 271.

[17] Plg. Atsidavimo Dievo tarnui Alvaro del Portillo malda

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/prelato-laiskas-2009-m-
vasaris/](https://opusdei.org/lt-lt/article/prelato-laiskas-2009-m-vasaris/) (2026-02-27)